

Sygn. akt V KK 489/19

POSTANOWIENIE

Dnia 29 października 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Waldemar Płóciennik

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 29 października 2019 r.,
sprawy **P.B.**
skazanego z art. 288 § 1 k.k. i art. 193 k.k. i inne
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w P.
z dnia 26 marca 2019 r., sygn. akt IV Ka (...),
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w S.
z dnia 4 października 2018 r., sygn. akt II K (...),

p o s t a n o w i ł

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,**
- 2. zwolnić skazanego P.B. od kosztów sądowych postępowania kasacyjnego,**
- 3. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adwokata J.B.–Kancelaria Adwokacka w P. kwotę 442,80 zł (czterystu czterdziestu dwóch złotych osiemdziesięciu groszy), w tym 23% VAT, tytułem wynagrodzenia za sporządzenie i wniesienie kasacji.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 4 października 2018 r., w sprawie II K (...), Sąd Rejonowy w S. uznał P.B. za winnego, tego, że „w dniu 5 października 2017 r. w m. L. wdarł się do cudzego domu, a następnie wbrew żądaniu osoby uprawnionej miejsca

takiego nie opuścił, gdzie kopiąc w drzwi wejściowe spowodował uszkodzenia w postaci: wygięcia dolnej części skrzydła drzwi, uszkodzenia ościeżnicy poprzez wyrwanie dolnego zawiasu oraz wygięciu i wyrwaniu dwóch sztyldów z ościeżnicy o łącznej wartości powstałych uszkodzeń 800 zł na szkodę K.B. oraz w tym samym miejscu i czasie popychał, szarpał K.B. naruszając jej nietykalność cielesną”, tj. popełnienia czynu z art. 288 § 1 k.k. i art. 193 k.k. i art. 217 § 1 k.k. w związku z art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 288 § 1 k.k. w związku z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, zaś na podstawie art. 46 § 1 k.k. zobowiązał oskarżonego do naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem poprzez zapłatę na rzecz K. B. kwoty 800 złotych,

W osobistej apelacji P.B., zaskarżając wyrok w całości, podniósł zarzut obrazy prawa procesowego przez oddalenie złożonych przez niego wniosków dowodowych i zaniechanie przeprowadzenia określonych dowodów oraz zarzut wadliwej oceny zebranych dowodów, co w rezultacie doprowadziło do poczynienia nieprawidłowych ustaleń faktycznych. W konsekwencji oskarżony wniósł o uniewinnienie od zarzucanych mu czynów. Zarzuty obrazy prawa procesowego skonkretyzowane zostały w piśmie obrońcy oskarżonego z dnia 7 marca 2019 r.

Po rozpoznaniu wywiedzionej apelacji, Sąd Okręgowy w P. wyrokiem z dnia 26 marca 2019 r., sygn. IV Ka (...), utrzymał w mocy zaskarżone orzeczenie.

Ze stanowiskiem Sądu Okręgowego nie zgodził się obrońca oskarżonego, który we wniesionej kasacji, zaskarżając wyrok Sądu odwoławczego w całości, zarzucił:

„1. rażące naruszenie prawa, tj. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k., mające istotny wpływ na treść wydanego w sprawie orzeczenia, a polegające na dokonaniu przez Sąd dowolnej oceny dowodów w sposób rażąco sprzeczny ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego oraz fragmentaryczny, nie uwzględniając jednocześnie wszystkich okoliczności sprawy, co miało istotny wpływ na treść wydanego orzeczenia, gdyż w konsekwencji doprowadziło do niesłusznego skazania P.B., poprzez zaniechanie wszechstronnej kontroli odwoławczej zaskarżonego wyroku, a nadto rozważenia i ustosunkowania się w uzasadnieniu orzeczenia do wszystkich zarzutów zawartych w apelacji, w

następstwie czego doszło do utrzymania w mocy niezasadnego, wydanego z rażącym naruszeniem art. 7 k.p.k. wyroku Sądu I instancji,

2. rażące naruszenie przepisów prawa procesowego, które miało istotny wpływ na treść wyroku tj. art. 6 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. i art. 170 k.p.k., polegające na uznaniu, iż sąd I instancji zasadnie oddalił wnioski dowodowe oskarżonego o przeprowadzenie dowodu z zeznań świadków: E.N. i R.S., przeprowadzenie dowodu z „portalu [...]” oraz przeprowadzenie dowodu z opinii biegłych uznając je za pozbawione znaczenia dla rozstrzygnięcia oraz za zmierzające do przedłużenia postępowania sądowego, w sytuacji gdy przeprowadzenie wnioskowanych dowodów odbyłoby się bez nadmiernej zwłoki dla toczącego się postępowania oraz w sposób niewątpliwy stwierdzałoby okoliczności decydujące o winie bądź niewinności oskarżonego w konsekwencji czego, sąd II instancji uznał za prawidłowe rozstrzygnięcie sądu I instancji, w którym pozbawiono oskarżonego możliwości dowiedzenia własnej niewinności, rażąco naruszając prawo oskarżonego do obrony,

3. rażące naruszenie przepisów prawa procesowego, które miało istotny wpływ na treść wyroku, tj. art. 6 k.p.k. w zw. z art. 170 § 3 k.p.k., w zw. z art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. polegające na przyjęciu, że zaniechanie wydania postanowienia o oddaleniu wniosków dowodowych przez sąd I instancji nie było błędem, w sytuacji gdy rzeczzone zachowanie jest rażącym naruszeniem procedury, a nadto przeprowadzenie wnioskowanych dowodów odbyłoby się bez nadmiernej zwłoki dla toczącego się postępowania oraz w sposób niewątpliwy stwierdzałoby okoliczności decydujące o winie bądź niewinności oskarżonego w konsekwencji czego, sąd II instancji uznał za prawidłowe rozstrzygnięcie sądu I instancji, w którym pozbawiono oskarżonego możliwości dowiedzenia własnej niewinności, rażąco naruszając prawo oskarżonego do obrony.”

Skarżący wniósł o uchylenie w całości wyroku Sądu Okręgowego w P. oraz utrzymanego nim w mocy wyroku Sądu Rejonowego w S. i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji z jednoczesnym rozstrzygnięciem o kosztach postępowania kasacyjnego.

W pisemnej odpowiedzi na kasację prokurator wniósł o jej oddalenie, jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniesiona przez obrońcę skazanego P.B. kasacja jest oczywiście bezzasadna w rozumieniu art. 535 § 3 k.p.k.

Kasacja, jako nadzwyczajny środek zaskarżenia, skierowana jest przeciwko orzeczeniu Sądu odwoławczego, stąd postępowanie kasacyjne nie jest postępowaniem, którego celem jest powtórna kontrola odwoławcza, dlatego też w jego toku, z założenia, nie dokonuje się kontroli poprawności oceny poszczególnych dowodów, nie weryfikuje zasadności ustaleń faktycznych i nie bada współmierności orzeczonej kary. W konsekwencji, skuteczność wywiedzionej kasacji uzależniona jest od wykazania, że w toku postępowania odwoławczego zaistniała bezwzględna przyczyna uchylenia orzeczenia z art. 439 § 1 k.p.k. lub doszło do rażącego naruszenia prawa, które mogło mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku. Do uwzględnienia kasacji z całą pewnością nie wystarczy jedynie przekonanie skarżącego, że skarżony wyrok jest niesłuszny.

Lektura uzasadnienia orzeczenia Sądu odwoławczego nie potwierdziła twierdzeń obrońcy skazanego, jakoby Sąd ten dopuścił się obrazy art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. Pamiętać należy, iż o obrazie przepisu art. 433 § 2 k.p.k. można mówić wtedy, gdy sąd w ogóle nie rozważył wniosków i zarzutów wskazanych w środku odwoławczym, zaś o naruszeniu art. 457 § 3 k.p.k. - gdy w uzasadnieniu wyroku nie zostanie zawarta argumentacja odnośnie do określonego potraktowania zarzutów i wniosków apelacji, a więc wtedy, gdy sąd uznając zarzuty apelacji za zasadne lub niezasadne, nie wyjaśni swojego stanowiska, ewentualnie przedstawiona argumentacja będzie zawierała braki. Sąd odwoławczy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku dokonał wszechstronnej i prawidłowej oceny rozstrzygnięcia Sądu pierwszej instancji, w sposób prawidłowy i wyczerpujący odniósł się do zarzutów apelacyjnych, w tym także związanych z oceną zeznań świadków M.D. oraz K.B., Z.B. i A.B.. Warto zauważyć, że Sąd Okręgowy nie dokonywał samodzielnej oceny poszczególnych dowodów, nie ustalał też na nowo faktów, zatem brak jest podstaw do twierdzenia, że organ ten mógł bezpośrednio naruszyć reguły oceny dowodów wynikające z art. 7 k.p.k. W uzasadnieniu kasacji podniesiono, że stanowisko Sądu odwoławczego „w zakresie analizy wyjaśnień K.B., Z.B., A.B. oraz M.D. wykazuje błędy natury

faktycznej i logicznej, jest rażąco sprzeczna ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego oraz fragmentaryczna, bowiem nie uwzględnia wszystkich okoliczności sprawy mających wpływ na ocenę wiarygodności wyjaśnień skazanego i świadków”. Dalsza część wywodów skarżącego nie dostarcza jednak jakiegokolwiek argumentów na potwierdzenie zacytowanej tezy. Trudno bowiem w kategoriach rażącego naruszenia prawa traktować zastrzeżenia związane z oceną zeznań A. i Z.B. ze względu na ich wiek, czy też zakwestionować prawidłowość ustaleń faktycznych w związku z rozbieżnościami związanym z tym, kto chwycił skazanego za rękę w garażu. Podobne znaczenie ma stwierdzenie skarżącego, iż z zeznań M.D. wynika, że „nie widział, by w momencie spotkania z nim P.B. był pod wpływem alkoholu”.

Za niezasadne należy uznać również zarzuty z pkt 2 i 3 kasacji. Kwestie podniesione w obu zarzutach kasacyjnych były przedmiotem rozważań Sądu Okręgowego, który swoje stanowisko w tym zakresie przedstawił na k. 9 - 10 uzasadnienia, wyjaśniając z jakich powodów Sąd Rejonowy nie dopuścił się naruszenia zarówno przepisów art. 6 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. oraz art. 170 k.p.k., jak i art. 6 k.p.k. w zw. z art. 170 § 3 k.p.k. poprzez m.in. oddalenie wniosków dowodowych o przeprowadzenie dowodu z zeznań świadków E.N. i R.S., dowodu z „portalu [...]” czy opinii biegłych z Rodzinnego Ośrodka Diagnostyczno-Konsultacyjnego, a także brak postanowienia w przedmiocie oddalenia wniosku o przesłuchanie świadka N.B.. Podkreślić należy, że zarzuty te w istocie nie zostały przez skarżącego uzasadnione. W motywacyjnej części kasacji jej autor ograniczył się bowiem do przywołania szeregu orzeczeń Sądu Najwyższego, co wszakże, w realiach rozważanej, sprawy trudno uznać za wystarczający i skuteczny zabieg zmierzający do wykazania, że w toku postępowania przed Sądem odwoławczym doszło do rażącego naruszenia prawa, które mogło mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy orzekł, jak na wstępie.